

GLASNIK

BAPTISTIČKIH CRKAVA U SFRJ

GODINA IV

RIJEKA, OKTOBAR 1971.

BROJ 10 (46)

VJERA KOJA SPASAVA

*Na slici — Sa krštenja
u Böblingenu.*

Ovaj opis obraćenja poganskog tamničara u Filipima, glavnom gradu Makedonije, u Grčkoj, prije svega je značajan za kršćansku povijest.

Tamničar u Filipima je prvi muškarac kršćanin u Evropi. Po Božjoj zapovjesti Pavao i Sila došli su iz Azije u Evropu. Pavao je jedne noći u snu vidio lice čovjeka iz Makedonije koji ga je zvao: »Prijeđi u Makedoniju i pomozite nam«.

I Pavao je poslušao! Bio je to važan korak u širenju Evandjelja, naročito važan za nas, jer se tim korakom Evropa otvara za Evandjelje. Početak je zapravo bio vrlo skroman. Lidija, Židovka, prodavačica skerleta iz Tijatire bila je prva koja je u Evropi primila Evandjelje — radosnu vijest. Poslije nje se obratila jednu ropkinju koja je bila opsjednuta vračarskim duhom, a koju je Pavao izliječio. To iscjeljenje je zapravo bilo uzrok da su Pavao i Sila bili bačeni u tamnicu. Da ne bi pobjegli, tamničar im je stavio noge u klade. S njima se postupalo kao sa teškim zločin-

cima. Takav je prijem priredjen vjesnicima Isusa Krista u Evropi. Evropa je bila pretvrdo tlo za Evandjelje. Ljudski govoreći ovdje se nije dalo ništa učiniti. No, da li su Pavao i Sila bili potišteni? Dok su ležali u tamnici da li su razmišljali kako bi se najkraćim putem vratili u Aziju? Da li su svoju zadaću smatrali preteškom? Na li su bili spremni da sve napuste? Ne! U 25-om stihu čitamo da su se Pavao i Sila oko ponoći molili Bogu i slavili Ga tako glasno, da su ih mogli čuti ostali sužnji. Bila je to čudna evangelizacija u tamnici. Ali upravo tako je započela zajednica — crkva Isusa Krista u Evropi.

Pavao i Sila su računali na Božje djelovanje. Oni su bili vezani, nisu mogli učiniti ništa, ali su znali: »Bog može!«

Pavao i Sila se mole, tamo u tamnici oni imaju vezu s prijestoljem Božjim i Jagnjetovim. Odgovor na njihovu molitvu dolazi kao munja s neba. Gospod snažno djeluje. Usput rečeno, to se ne mora danas ponoviti na isti način. To je naročiti događaj u povijesti Evandjelja, prvo propovijedanje u Evropi.

Na slici —
 Sa krštenja
 u Böblingenu
 »I krsti se on i
 svi njegovi
 odmah«.

Dj. 16:33

Sada dolazi veliko pitanje: »Kako? Što treba da učinim?« Na ovo pitanje žele odgovoriti sve religije svijeta, svaka na svoj način. Ali, ni jedna religija ne može dati odgovor, koji bi pokazao stvaran način spasenja, jer po čovjeku ili kroz čovjeka nema spasenja. Tamničar, koji po ljudskom mišljenju nije imao preduvjeta za evanđelje, dokazuje, da je svaki čovjek svjestan da je izgubljen, ALI ON NE ZNA kako da se spasi. To je vrlo važno za nas danas, kad mnogi kažu da naše doba neće ništa da zna za Evanđelje, da za čovjeka današnjice pojmovi »griješnik«, »izbavljenje« ili »spasenje« izčežavaju i nisu više jasni, da nema više spoznaje o Bogu, pa da je zato današnji čovjek neprijemljiv za Evanđelje.

Pouka koju nam daje tamničar, govori nešto drugo. I danas možemo uočiti da čovjek jasno zna da je izgubljen i da zna da srlja u strašnu vječnost bez Boga, i to znaju ljudi bilo koje zemlje i rase, pripadnici najprimitivnijih plemena kao i samopravedni ili oni duboko zagrezli u grijeh, površni, beatlesi i hippiesi. No, ljudi današnjice ne žele da se povuku u tišinu i da razmišljaju, jer glas njihovog srca koji govori o izgubljenom stanju mora biti nadvikan ili opojen kako se ne bi čuo. Ali svakom pojedincu dolazi čas u kojem se iznenada javlja ova spoznaja, a s njom u uskoj vezi i vapaj: »Što da učinim da se spasem?« To se može desiti u trenutku kad se čovjek nađe u nekoj strašnoj prirodnoj katastrofi ili u času duboke lične boli ili u posljednjem času života na smrtnoj postelji. Zašto čekati na teške i neugodne časove života? Čuj sada glas svog srca koje čezne da se oslobodi grijeha, koje čezne za očišćenjem i opro-

štenjem od svih krivaca, koje čezne za mirom s Bogom, čezne da se izmiri s ljudima, koje čezne da ima oslonac u sadašnjem životu a nadasve za sigurnošću života poslije smrti. Koje čezne za vječnim životom u prisutnosti Božjoj! Sve što smo nabrojali, obuhvaća spasenje. Da li trebaš spasenje? Svaki ga čovjek treba, nitko ne želi da živi u zdvojnosti propalog života, nitko ne želi da živi u strahu pred Bogom i u strahu pred smrti.

Što je odgovor na ovaj vapaj ljudskog srca? Čovjeku koji traži nude se razni odgovori, pokazuju se mnogi putevi — svaka religija, svaka filozofija govori da ima odgovor na ovo pitanje. Koliko odgovori bili različiti svi se oni u jednom podudaraju. Svi oni odgovaraju na pitanje ljudskog srca: »Što treba da činim?« zahtjevom: »Ti moraš!« I iza tog imperativa slijedi što sve taj siromašni čovjek, čovjek koji traži, griješnik, bolesnik, izgubljen i propao čovjek mora da čini. »Ti moraš!« jeste zahtjev karakterističan za sve ljudske religije, koje svaka na svoj način pronalaze put odozdo prema gore, put od čovjeka prema Bogu, sve religije izgrađuju stepenice po kojima se čovjek treba penjati, čineći ovo ili ono dobro djelo, kako bi na koncu zakoračio i na posljednju stepenicu koja vodi u nebo. To je ona strašna zabluda svih ljudskih religija, jer, ne postoje dovoljno visoke stepenice po kojima bi mogli doći u nebo, u neposrednu blizinu svetog i živog Boga. Kad bi i pronašli takve stepenice, ni jedan grijешan čovjek se nikad ne bi mogao popeti tim stepenicama. Jer, ma koliko se i trudili da zakoračimo na višu stepenicu, za kratko bi vrijeme slijedio opet pad u dubinu.